

sproszowano postanowieniem

z dnia 5.06.2018r. k. 632

Sygn. akt I AGa 42/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Małgorzata Kaźmierczak

Sędziowie: SA Bogusława Żuber,

SA Jan Futro (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Agnieszka Paulus

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2018 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.

przeciwko T. W., M. G. i P. S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 22 marca 2017 r.

sygn. akt IX GC 1406/14

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I i zasądza od pozwanych T. W. i M. G. na rzecz powoda solidarnie kwotę 165 926,02 zł (sto sześćdziesiąt pięć tysięcy dziewięćset dwadzieścia sześć złotych dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 listopada 2014 r. oraz w punkcie II a) i b) i zasądza od pozwanych T. W. oraz M. G. solidarnie na rzecz powoda kwotę 11914 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. w pozostałej części apelację oddala;
3. zasądza od pozwanych T. W. oraz M. G. solidarnie na rzecz powoda kwotę 12347 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;
4. zasądza od powoda na rzecz pozwanego P. S. kwotę 4050 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Jan Futro Małgorzata Kaźmierczak Bogusława Żuber

I A Ga 42/18

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. w pozwie wniesionym 28 listopada 2014 r. skierowanym przeciwko T. W., M. G. i P. S. wniósł o zasądzenie od pozwanych solidarnie kwoty 165 926,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu i kosztami procesu

W uzasadnieniu twierdził, że współpracował ze spółką Zespół Klinik (...) w P.” sp. z o.o. (dalej: spółka). Spółka zaciągnęła wobec powoda zobowiązania, w czasie istnienia których pozwani pełnili funkcje członków zarządu. Dochodzona przez powoda wierzytelność została stwierdzona prawomocnym orzeczeniem sądowym. Roszczenie nie zostało zaspokojone, zatem powód złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Egzekucja wobec spółki okazała się bezskuteczna i Komornik sądowy umorzył postępowanie w dniu 29 grudnia 2006 r. Pozwani byli członkami zarządu spółki.

Każdy z pozwanych wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie rzecz kosztów postępowania.

Zarzucili przedawnienie roszczenia a nadto P. S. podniósł, że w okresie, w którym pełnił funkcję członka zarządu, tj. od 15 października 2002 r. do 27 lutego 2004 r. nie zaistniały przesłanki obligujące go do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki.

Wyrokiem z dnia 22 marca 2017 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił powództwo a orzekając o kosztach postępowania zasądził od powoda na rzecz każdego z pozwanych po 3 617 zł.

Jako podstawy rozstrzygnięcia Sąd I instancji powołał następujące ustalenia.

W dniu 8 października 2002 roku została zawiązana spółka pod firmą Zespół Klinik (...) w P.” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P.. Zgromadzenie wspólników spółki uchwałą z dnia 15 października 2002 roku powołało na prezesa zarządu P. S.. Pozwany pełnił tę funkcję do grudnia 2003 r. Od tego czasu zastąpił go pozwany M. G., a P. S. pełnił funkcję wiceprezesa zarządu spółki.

W dniu 20 lutego 2004 r. starosta (...) wypowiedział umowę dzierżawy obiektów spółki. W celu dalszego prowadzenia szpitala w P. założył nową spółkę i spółka ta przejęła prowadzenie tego szpitala oraz przejęła pracowników. Zgromadzenie wspólników spółki uchwałami z dnia 27 lutego 2004 roku odwołało dotychczasowy zarząd i wybrało nowych członków zarządu – M. G. i P. S. zostali odwołani, a zgromadzenie wspólników spółki powołało nowy skład zarządu, w tym pozwanego T. W. na stanowisko Prezesa zarządu spółki.

Spółka zawarła kontrakt z Narodowym Funduszem Zdrowia na świadczenie usług medycznych między innymi w zakresie opieki paliatywnej i długoterminowo - rehabilitacyjnej. Powód był podwykonawcą ww. usług. Za swoje usługi powód wystawił pozwanemu faktury VAT:

- za miesiąc grudzień 2003 r. – fakturę VAT nr (...) z dnia 31 grudnia 2003 r. na kwotę 100 560,00 zł,

- za miesiąc styczeń 2004 r. – fakturę VAT nr (...) z dnia 31 stycznia 2004 r. na kwotę 138 044,50 zł.

Spółka nie uregulowała swoich zobowiązań wobec powoda. Powód wniósł przeciwko spółce powództwo do sądu. W dniu 6 września 2004 roku Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie o sygnaturze akt X GNc 303/04 nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym zobowiązał spółkę do zapłaty na rzecz powoda kwoty 165 926,02 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15 marca 2004 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 2 474,10 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Nakaz zapłaty uprawomocnił się i postanowieniem z dnia 30 września 2004 roku Sąd Okręgowy w Poznaniu opatrzył wskazany nakaz klauzulą wykonalności w dniu 27 września 2004 r.

Powód na podstawie wydanemu mu tytułu wykonawczego wszczął egzekucję przeciwko spółce wnioskiem egzekucyjnym z dnia 18 października 2004 r. Postępowanie egzekucyjne prowadzone było przez Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Nowym Tomyślu – J. D. pod sygnaturą KM 1210/04. Egzekucja prowadzona była z ruchomości, rachunku bankowego i wierzytelności spółki, okazała się jednak ona nieskuteczna. Wierzyciel swoje ostatnie pismo w tej sprawie złożył do komornika 20.12.2004 roku, z później nie podejmował już żadnej inicjatywy,

poza informacją w piśmie z dnia 14.11.2005 roku o zmianie adresu. Komornik ostatnią czynność zajęcia wykonał dnia 2.03.2005 roku. Postanowieniem z dnia 29 grudnia 2006 r, doręczonym pełnomocnikowi wierzyciela dnia 15.01.2007 roku, komornik sądowy umorzył postępowanie egzekucyjne stwierdzając, że wierzyciel przez okres ponad roku nie dokonał czynności potrzebnych do dalszego prowadzenia postępowania. Egzekucja prowadzona w ramach tego postępowania okazała się bezskuteczna. Postanowienie komornika nie zostało zaskarżone przez żadną ze stron.

Po 20 lutego 2004 r. powód nie płacił należności ani do (...) ani do Urzędu Skarbowego. Przeciwno spółce toczyły się postępowania administracyjne egzekucyjne z wniosku (...)z tytułu nieuiszczonych składek na ubezpieczenie. Biegły sądowy dr M. B. (2) przygotował opinię dla Sądu Okręgowego w Poznaniu, Wydziału VIII Ubezpieczeń Społecznych w sprawie VIII U 2406/09, w której stwierdził, że do 28 listopada 2006 r. nie wystąpiły przesłanki do zgłoszenia przez zarząd spółki wniosku o jej upadłość.

Biegły uznał, że zgłoszenie upadłości winno nastąpić nie później niż 13 grudnia 2006 r. i to przy założeniu, że nie istniały alternatywne kierunki jej działalności gospodarczej.

W dniu 29 grudnia 2004 r. jeden z wierzycieli spółki – (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. złożył wniosek o ogłoszenie upadłości spółki. Sąd Rejonowy w Poznaniu Wydział V Gospodarczy dla spraw upadłościowych i naprawczych postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2005 r. (sygn. akt XV Gu 486/04) oddalił wniosek wierzyciela z uwagi na fakt, że majątek dłużnika nie wystarczyłby nawet na zaspokojenie kosztów postępowania.

W dniu 23 grudnia 2009 r. powód złożył kolejny wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko spółce do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań-Stare Miasto w P. – T. Z.. Postępowanie toczyło się pod sygnaturą KM 711/10. W trakcie trwania postępowania ujawniono, że w skład majątku spółki wchodzi ułamkowa część nieruchomości – udział w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości położonej w P., objętej KW nr (...). Wobec tego Komornik sądowy w P. stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę do dalszego prowadzenia komornikowi sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Tczewie. Licytacja przedmiotowej nieruchomości odbyła się w dniu 6 grudnia 2011 r. Z licytacji otrzymano kwotę 24 969 zł, która zgodnie z planem podziału nie wystarczyła na zaspokojenie powoda. Postępowanie egzekucyjne zakończyło się wobec bezskuteczności egzekucji.

Postanowieniem z dnia 05 lutego 2014 r. Komornik sądowy umorzył wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

Przeciwko pozwanym w Sądzie Rejonowym w Poznaniu, a także w Sądzie Okręgowym w Poznaniu (sygn. akt XVI K 92/11) toczyły się postępowania karne.

W postępowaniu tym przeprowadzane były dowody z opinii biegłych sądowych w dziedzinie analizy i oceny przedsiębiorstwa w procesie upadłościowym i naprawczym. Opinia sporządzona była m.in. przez biegłego sądowego M. F. w dniu 01 października 2008 r., który we wnioskach końcowych stwierdził m.in., że w przypadku zgłoszenia wniosku o upadłość w 2004 r. wierzytelność powoda zostałaby zaspokojona w wysokości 12 360 zł (przy czym wartość zaspokojonej wierzytelności nie jest ostateczna)

Wyrokiem z dnia 15 października 2012 r. wydanym w sprawie XVI K 92/11 Sąd Okręgowy uznał pozwanego T. W. winnym popełnienia przestępstw, w tym z art.300 § 3 k.k. w zw. z art. 300 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz art. 586 k.s.h. Przedmiotowy wyrok został uchylony do ponownego rozpoznania wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 7 lutego 2013 r. wydanym w sprawie II AKa 291/12.

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2015 r. Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu wydanym w sprawie o sygn. akt III K 114/13, uznał T. W. winnego tego, że w okresie od dnia 2 marca 2004 r. do 23 czerwca 2004 r. w P. i w G. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, będąc prezesem zarządu spółki znajdującej się w położeniu grożącym niewypłacalnością lub upadłością ukrył składniki majątku spółki w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 1 307 975 zł w ten sposób, że polecił przelać i przelał ww. na nowo założone rachunki bankowe (...), udaremniając w ten sposób zaspokojenie wielu wierzycieli tj. przestępstwa z art. 300 § 3 k.k. w zw. z art. 300 § 1 k.k. w zw. z art.12 k.k. i za przestępstwo to Sąd wymierzył karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Ponadto pozwany T. W. został uznany winnym tego, że w dniu 23 czerwca 2004 r. w G., będąc prezesem zarządu spółki przez nadużycie udzielonych mu uprawnień zawarł umowę przeniesienia wierzytelności pomiędzy firmą (...) sp. z o.o. w E. a spółką wyrządził znaczną szkodę majątkową w wysokości co najmniej 827 370,55 zł i działając na szkodę spółki tj. przestępstwa z art.296 § 1 k.k. i za czyn ten został skazany na 1 rok pozbawienia wolności.

Tym samym wyrokiem Sąd uznał M. G. winnego tego, że w okresie od dnia 25 lutego 2004 r. do 26 lutego 2004 r. w P. i w M. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, będąc prezesem zarządu spółki znajdującej się w położeniu grożącym niewypłacalnością lub upadłością ukrył składniki majątku spółki w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 730 000 zł w ten sposób, że polecił przelać i przelał ww. na nowo założone rachunki bankowe (...), udaremniając w ten sposób zaspokojenie wielu wierzycieli tj. przestępstwa z art.300 § 3 k.k. w zw. z art.300 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za przestępstwo to Sąd wymierzył karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto pozwany M. G. został uznany winnym tego, że w dniu 24 maja 2004 r. w P. w celu udaremnienia wykonania orzeczenia Sądu ukrył składniki majątku spółki przez zatajenie w toku prowadzonych postępowań egzekucyjnych w sprawach X KM 485/04, X KM 489/04, X KM 590/04 i X KM 667/04 posiadanie ww. rachunków bankowych, udaremniając w całości zaspokojenie wierzycieli i działając na ich szkodę tj. przestępstwa z art.300 § 2 k.k. i za czyn ten został skazany na 8 miesięcy pozbawienia wolności.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy wskazał, że powództwo jako przedawnione podlegało oddaleniu.

Sąd przyjął, że za moment powzięcia przez powoda wiadomości o szkodzie należy uznać dzień doręczenia powodowi postanowienia komornika sądowego datowanego na dzień 29 grudnia 2006 roku, to jest dzień 10 stycznia 2007 roku (k.36 akt KM 1210/04).

W rezultacie za początek biegu trzyletniego terminu przedawnienia należało uznać ten ostatni termin.

Wskazał też, że powód nie opierał swojego roszczenia na odpowiedzialności pozwanych z deliktów prawa karnego i wynikających stąd konsekwencjach odpowiedzialności odszkodowawczej, co zostało wprost wyjaśnione na rozprawie w dniu 14.12.2016 roku (elektroniczny protokół (...):11:41 do 00:15:39).

Jako podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu - wskazując, co się na nie składa - Sąd Okręgowy powołał przepisy art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. oraz z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. - Dz.U. z 2013 r. poz. 461).

Od wyroku tego zaskarżając go w całości apelację wniósł powód zarzucając zaskarżonemu wyrokowi

I. obrazę prawa materialnego, tj. art. 299 k.s.h. w zw. z art. 442¹ § 1 k.c. w zw. z art. 117 § 2 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie przez Sąd pierwszej instancji, że roszczenie powódki o zapłatę objęte pozwem uległo przedawnieniu, ponieważ rozpoczęcie biegu terminu przedawnienia roszczenia należy liczyć od dnia 10 stycznia 2007 r. (tj. daty doręczenia pierwszego postanowienia o umorzeniu egzekucji z uwagi na jej bezskuteczność) w sytuacji, gdy warunkiem pociągnięcia członków zarządu do odpowiedzialności za zobowiązania Spółki jest uprzednie bezskuteczne prowadzenie egzekucji z całego majątku Spółki, który to fakt w niniejszej sprawie nastąpił w dniu 05 lutego 2014 r, i dopiero od momentu doręczenia tego postanowienia rozpoczął bieg trzyletni termin przedawnienia;

II. naruszenie przepisów postępowania mogące mieć istotny wpływ na wynik, sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i przyjęcie przez Sąd pierwszej instancji, że stan bezskuteczności egzekucji wobec „Zespołu Klinik (...) w P.” sp. z o.o. istniał już od stycznia 2007 r. w sytuacji, gdy w 2009/2010 r. ujawniono nieznanego wcześniej składnika majątku Spółki w postaci udziału w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości w P., co umożliwiałoby ponowne wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnej Spółce.

W konsekwencji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie oddalenie powództwa w całości ewentualnie uchylenie go i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Nadto wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania sądowego za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych oraz kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Pozwani wnieśli o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Uzupełniając postępowanie Sąd Apelacyjny dopuścił dowód z wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie XVII Ka 141/17 celem ustalenia, że wyrok Sądu Rejonowego Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 17 grudnia 2015 roku, sygn. akt. III K 114/13 jest prawomocny.

Nadto Sąd ten wskazał, że z urzędu jest mu wiadomym jest, iż w sprawie I A Ca 739/09 wyrokiem tegoż Sądu z dnia 2 grudnia 2009 r. prawomocnie przesądzono o odpowiedzialności pozwanych P. S. i M. G. wobec wierzycieli spółki Zespół Klinik (...) w P." sp. z o.o., jako członków zarządu tej spółki, której upadłość należało zgłosić w 2003 r. za długi tej spółki

Przed zamknięciem ujawniono także, że Sąd Apelacyjny będzie rozpatrywał sprawę także w kontekście czy postawienie zarzutu przedawnienia nie stanowi nadużycia prawa podmiotowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Odnosząc się do apelacji wskazać należy, że zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w rzeczy samej nie dotyczy stanu faktycznego i oceny dowodów.

Dokonana przez Sąd pierwszej instancji ocena, że stan bezskuteczności egzekucji wobec „Zespołu Klinik (...) w P." sp. z o.o. istniał już od stycznia 2007 r. nie mieści się w kategorii naruszenia przepisów prawa procesowego a dotyczy ewentualnego naruszenia prawa materialnego tj. przepisów wskazanych w punkcie I apelacji.

Mając powyższe na względzie wskazać należy, że jeżeli wymagalność wierzytelności zależy od dokonania jakiejś czynności przez uprawnionego, to przy zastosowaniu reguły ogólnej uprawniony decydowałby o początku biegu przedawnienia, co kłóci się z celem tej instytucji. Dlatego ustawa (art. 120 § 1 zd. drugie k.c.) stanowi, że w takim przypadku początek biegu przedawnienia jest niezależny od tego, kiedy (i czy w ogóle) roszczenie stało się wymagalne. Następuje on z dniem, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

W związku z deliktowym charakterem odpowiedzialności z art. 299 § 1 k.s.h. do przedawnienia tego roszczenia należy stosować art. 442¹ § 1 k.c., zgodnie z którym roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat 3 od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż 10 lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę (tak uchw. SN (7) z 7.11.2008 r., III CZP 72/08, OSNC 2009, Nr 2, poz. 20; wyr. SN z 7.7.2005 r., IV CK 58/05, L., oraz z 28.1.2004 r., IV CK 176/02, W.. 2004, Nr 9, s. 7)

W praktyce najczęstszym dowodem bezskuteczności egzekucji jest postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko spółce z o.o. (...) ten nie ma jednak charakteru wyłącznego. Okoliczność bezskuteczności egzekucji może być bowiem wykazana także w każdy inny dopuszczalny według KPC sposób (tak wyr. SN z 9.4.2008 r., V CSK 527/08, niepubl.; wyr. SN z 7.7.2005 r., V CK 19/05, (...) 2008, Nr 5, poz. 39). Brak jest bowiem przesłanek dla wymagania, aby bezskuteczność egzekucji musiała być urzędowo stwierdzona. W niniejszym przypadku bezskuteczność taka była jednak stwierdzona. Żadne inne dowody po wydaniu tego postanowienia nie wskazywały, by po umorzeniu egzekucji w 2006 r. można było przypuszczać, że istnieje majątek pozwalający na wyegzekwowanie roszczenia.

Ubocznie zauważyć należy, że dowodem bezskuteczności egzekucji może być również postanowienie sądowe z 19 kwietnia 2005 r. oddalające wniosek o ogłoszenie upadłości na podstawie art. 13 ust. 1 lub 2 Pr. U., tzn. w sytuacji, gdy majątek niewypłacalnego dłużnika nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania lub wystarcza jedynie na pokrycie tych kosztów, albo w razie stwierdzenia, że majątek dłużnika jest obciążony hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską w takim stopniu, że pozostały jego majątek nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania.

W konsekwencji zarzut apelującego dotyczący braku przedawnienia roszczenia jest niezasadny.

Nie można jednak było nie zauważyć, że prawomocnym obecnie wyrokiem z dnia 17 grudnia 2015 r. Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu wydanym w sprawie o sygn. akt III K 114/13, pozwani T. W. i M. G. zostali uznani winnymi tego, że będąc członkami zarządu spółki znajdującej się w położeniu grożącym niewypłacalnością lub upadłością ukrywali bądź w inny sposób „wyprowadzali” składniki majątku spółki udaremniając w ten sposób zaspokojenie wielu wierzycieli.

Sąd Apelacyjny w tej sytuacji uznał, że podniesienie przez wyżej wymienionych pozwanych zarzutu przedawnienia stanowi nadużycie prawa podmiotowego. Zgodnie z art. 5 k.c. nie można czynić ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współzycia społecznego. Wykonywanie prawa podmiotowego w sposób sprzeczny z tymi kryteriami jest bezprawne i z tego względu nie korzysta z ochrony jurysdykcyjnej. Norma zawarta w tym przepisie ma charakter wyjątkowy i może być stosowana tylko po wykazaniu szczególnych okoliczności, w sytuacji, gdy w inny sposób nie można zabezpieczyć interesu osoby zagrożonej wykonaniem prawa podmiotowego przez inną osobę (zob. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 17 października 1969 r., III CRN 310/69, OSNCP 1970, nr 6, poz. 115) oraz w tych szczególnych przypadkach, w których wykorzystywanie uprawnień wynikających z przepisów prawa prowadziłyby do skutku nie aprobowanego w społeczeństwie ze względu na przyjętą w społeczeństwie zasadę współzycia społecznego.

Z taką sytuacją w przypadku obu wymienionych pozwanych niewątpliwie mamy do czynienia.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 wyroku orzekając o kosztach postępowania przed Sądem I instancji zgodnie z treścią przepisu art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i § 6 pkt 7 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (j.t. Dz. U. z 2013 r. poz. 490)

Na koszty podlegające zasądzeniu składają się koszty opłaty od pozwu w wysokości 8 297 zł oraz koszty zastępstwa procesowego wynoszące z opłatą skarbową 3 617 zł.

Na podstawie art. 385 k.p.c. w pozostałej części tj. dotyczącej pozwanego P. S. apelację oddalono.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804 ze zm.).

Powódka poniosła koszty opłaty od apelacji w wysokości 8297 zł i tytułem zastępstwa procesowego 4050 zł.

Pozwany P. S. poniósł koszty zastępstwa procesowego 4050 zł.

Jan Futro Małgorzata Kaźmierczak Bogusława Żuber